

Први пацијенти неће данас бити примљени у новоизграђену болницу у Батајници нити је јуче била свечана церемонија отварања, како је то председник Србије најавио пре неколико дана, јер објекат још није завршен.

“Радови су у завршној фази”, кратко је за Данас рекао Дејан Бурчул, директор и власник компаније Термомонт која је ангажована на овом и градилишту ковид болнице у Крушевцу, док је пре тога учествовала у изградњи истоветног објекта на Карабурми.

Он нас је упутио на Министарство одбране које је главни извођач у сва три случаја, док је његова фирма подизвођач.

То што ће иначе амбициозно кратак рок бити пробијен за који дан, стручњаци не сматрају нарочито спорним, али оно што их буни код ових радова је цена.

Наиме, за изградњу објекта који треба да прими око хиљаду пацијената, у 18.000 квадрата на Батајничком друму, у оквиру Војног комплекса Земун економија, биће

уtroшено нешто више од четири милијарде динара или око 35 милиона евра – по квадрату чак 2.000 евра.

За ову болницу и другу, мању која се гради у Крушевцу, према речима Вучића, биће издвојено још око две милијарде динара или 17 до 18 милиона евра за опремање, па ће ове две инвестиције, неспорно потребне и за неко касније време а сада поготово, државну касу коштати укупно око 70 милиона евра.

Међутим, занимљиво је то што ће крушевачка болница, која се простира на 12.500 квадратних метара коштати, према изјави председнице Владе Ане Брнабић 1,72 милијарди динара, што значи да квадрат кошта мање од 1.200 евра.

И даље прилично, али неупоредиво мање од батајничких 2.000 евра по квадрату.

– То је превише. Они су навикли на скупе објекте, ауто-путеве, ево онај код Сурчина кошта 13 до 15 милиона по километру а сада су кренули са болницама. Све је у служби корупције. Не може се порећи да је добро што се граде болнице, путеви али 2.000 евра по квадрату за грађевинске радове је превише – каже за Данас Драгослав Шумарац, некадашњи министар грађевинарства.

Миро Урошевић, самостални консултант за планирање и пројектовање у здравству, каже за Данас да је највећа дилема то што два објекта, исте садржине имају толику разлику у цени по квадрату, јер ни на један од њих не утиче вредност земљишта, то су добили, нити имају другачије захтеве приликом градње.

– У Србији нема ништа што је реално. Да бисте могли нешто да оцените, потребно је да се прати досадашња грађевинска пракса како би могле да се упореде цене. Али, овде то нико не ради јер је сваки објекат оптерећен и провизијом. Цене се дижу онако како је власти потребно, да би се део склонили за неке друге сврхе. Ја бих поставио и питање колико је то све сврсисходно, да ли за два месеца можете да саградите зграду и да почнете да је користите а она још није “сазрела”, није легла, још су зидови влажни. Ја се не бих упуштао у цене, али бих их ставио под знак питања све док се не би омогућио увид у документацију. Ово је државна инвестиција, требало би да то буде јавно и тек би онда могло да се каже шта су радили и како су рачунали – каже Урошевић

Грађевински инжењер Данијел Дашић каже за Данас да се овакве ситуације не могу коментарисати другачије до сатиром.

– Ми идемо ауто-путем који кошта четири до пет пута скупље него нормална саобраћајница, а кад већ имамо такав стандард, морамо на неки начин да наставимо. Председник је врло доследан у креирању свог златног доба, јер ако живимо у њему то мора и да кошта. Морам да се шалим, јер стално имамо тако некакве ситуације које више не можемо другачије да објаснимо. Ако сви знамо да груби грађевински радови коштају 300 до 400 евра, па на то дођу и разне дозволе, опремање, онда је тешко да један објекат, поготово ако се ради о приоритетној градњи, монтажној, може да пређе 800 до 1.000 евра. Много је тешко правдати било коју цену по квадрату која је толико већа од стандардне – каже Дашић и додаје да смо се толико навикли да новогодишња јелка кошта 80.000 евра, ауто-пут кроз равницу више од 10.000 евра по километру, да грађани који већ уживају у таквим грађевинским чудима, најскупљим на свету, могу да приуште и болницу по тако високој цени.

За „касу“ 30 одсто

У Србији је једном приликом требало да градим неку болницу и питао сам колико овде кошта грађевински квадрат. Нико није знао да ми каже па сам позвао извођаче, али они су прво питали “са 30 одсто или без тога?”. Објаснили су ми да је то проценат који “се касира” инвеститору. Управо због тог “касирања” власт радије склапа уговоре са страним фирмама, јер се вишак цене лакше замаскира кроз консултантске услуге и сличне “додатне трошкове” – каже Миро Урошевић.